

Factors Determining Likelihood to Travel with Pets in the Commercial Aircraft Cabin

Tuangbhorn Salakij^{1*}, and Nuttapon Punpugdee¹

¹ Faculty of Business Administration, Kasetsart University, Bangkok, Thailand

Article Info

Research Article

Article history:

Received: 25 May 2025

Revised: 31 July 2025

Accepted: 6 August 2025

Keyword

Likelihood,

Traveling with Pets,

Aircraft Cabin

*Corresponding author:

tuangbhorn.s@ku.th

Abstract

The purpose of this study was to examine the influence of supporting factors on the likelihood of passengers traveling with pets in the cabin of commercial aircraft. The study sample comprised 423 Thai passengers who utilized domestic commercial flight services at Don Mueang International Airport. Data were analyzed using descriptive statistics including frequency, percentage, mean, and standard deviation. Hypothesis testing was conducted using inferential statistics, specifically multiple regression analysis, with the significance level set at 0.05.

The results identified four factors that significantly influenced the likelihood of passengers traveling with pets in the aircraft cabin, based on stepwise multiple regression analysis. These factors were: (1) Pet Attachment, (2) Social Agreement, (3) Travelability, and (4) Human–Pet Interaction. All four variables demonstrated a significant positive relationship with the likelihood of traveling with pets. Collectively, these factors explained 40.2% of the variance in travel likelihood ($R^2 = 0.402$), with statistical significance at the 0.05 level.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์

ดวงพร ศาลากิจ^{1*} และณัฐพล พันธุ์ภักดี¹

¹ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ข้อมูลบทความ	บทคัดย่อ
บทความวิจัย	การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยสนับสนุนที่มีผลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้โดยสารคนไทยที่ใช้บริการเดินทางโดยเครื่องบินพาณิชย์ภายในประเทศ ของท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง จำนวน 423 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา เพื่อแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติเชิงอนุมานประกอบด้วยวิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยกำหนดค่าระดับความเชื่อมั่นทางสถิติที่ 0.05
คำสำคัญ	ผลการศึกษาพบว่า การทดสอบสมมติฐานได้นำกลุ่มปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลทางบวกต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ จำนวน 4 ปัจจัย ประกอบด้วย ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคม ความสามารถในการเดินทาง และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง มาทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบถดถอย ตามวิธีขั้นตอนการถดถอยแบบขั้นตอน พบว่าทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์กันทางบวก ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนตัวแปรความเป็นไปได้เท่ากับร้อยละ 40.2 (Adjusted R ² = 0.402) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทนำ

ในปี พ.ศ. 2568 สัตว์เลี้ยงไม่ได้ถูกมองเป็นเพียงทรัพย์สินหรือสิ่งมีชีวิตเพื่อความเพลิดเพลินอีกต่อไป หากแต่ได้รับการยกระดับให้เป็น “สมาชิกในครอบครัว” อย่างแท้จริง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2567) สถานการณ์ทางสังคมของไทยในปัจจุบันสะท้อนให้เห็นแนวโน้มของประชากรโสดที่เพิ่มขึ้น อันเป็นผลจากอัตราการแต่งงานที่ลดลงและการหย่าร้างที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกัน ประเทศไทยยังเข้าสู่ “สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์” (Aged Society) ตั้งแต่ปี 2565 ตามนิยามขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งกำหนดว่า หากประเทศใดมีประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไปเกินร้อยละ 20 ของประชากรทั้งหมด จะถือว่าเป็นสังคมผู้สูงอายุ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565) สถานการณ์ดังกล่าวส่งผลให้คนวัยทำงานและผู้สูงอายุจำนวนมากต้องใช้ชีวิตลำพัง หรืออยู่ร่วมกับคู่สมรสโดยไม่มีบุตร ภาวะความเหงาและความ

ต้องการมีคุณภาพชีวิตที่ดีจึงกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้การเลี้ยงสัตว์กลายเป็นทางเลือกยอดนิยม โดยเฉพาะภายใต้แนวโน้ม Pet Humanization หรือการปฏิบัติต่อสัตว์เลี้ยงเสมือนเป็นสมาชิกในครอบครัว ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคในหลายด้าน (SCB Economic Intelligence Center, 2024) และเช่นเดียวกับ Forbes et al. (2018) พบว่า ความผูกพันทางอารมณ์ระหว่างเจ้าของกับสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าและบริการ โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ระดับพรีเมียม เช่น อาหารสัตว์เลี้ยงคุณภาพสูง หรือบริการเฉพาะทาง ขณะที่ Gmeiner and Gschwandtner (2025) ระบุว่า การเลี้ยงสัตว์มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับระดับความสุขของประชากรยุโรป โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีแนวโน้มใช้ชีวิตลำพังหรือขาดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

ความผูกพันระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยงได้กลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อรูปแบบการใช้ชีวิตในยุคปัจจุบัน

โดยเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งเจ้าของจำนวนไม่น้อยต้องการพา สัตว์เลี้ยงร่วมเดินทาง ไม่เว้นแม้แต่การเดินทางด้วยเครื่องบินที่ สะดวก รวดเร็ว และตอบโจทย์ไลฟ์สไตล์ยุคใหม่ Kirillova et al. (2015) พบว่า แรงจูงใจและความผูกพันทางอารมณ์เป็นตัว แปรหลักที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง ส่วน Chen et al. (2014) ระบุว่า ความกังวลด้านความปลอดภัยและความสบายของสัตว์เลี้ยงมีผลต่อการตัดสินใจของเจ้าของ ข้อมูล เหล่านี้สะท้อนว่าสัตว์เลี้ยงไม่ใช่เพียงสิ่งมีชีวิตในบ้าน หากแต่ เป็นส่วนหนึ่งของความผูกพันทางใจที่ส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรม การเดินทางของเจ้าของอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งควรนำมาพิจารณา ในการพัฒนาบริการด้านการเดินทาง โดยเฉพาะในอุตสาหกรรม การบิน

ในต่างประเทศ การอนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงขึ้นห้อง โดยสารเครื่องบินเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย ภายใต้ ข้อกำหนดของสมาคมขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ (IATA) องค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (ICAO) สายการบิน และกฎหมายของประเทศปลายทาง สะท้อนถึงความสำคัญของ สวัสดิภาพสัตว์และความต้องการของผู้โดยสารที่มองสัตว์เลี้ยง เป็นสมาชิกครอบครัวในบริบทของประเทศไทย แม้จะมี ข้อเสนอแนะและข้อมูลจากหน่วยงานท่องเที่ยวที่ชี้ถึงความ ต้องการเดินทางร่วมกับสัตว์เลี้ยงที่เพิ่มขึ้น งานวิจัยเชิงวิชาการ ในประเทศไทยยังมีอยู่อย่างจำกัด เมื่อพิจารณาแนวโน้มสากลที่ ให้ความสำคัญกับสิทธิและสวัสดิภาพสัตว์ รวมถึงงานวิจัยที่ เพิ่มขึ้น ยิ่งชี้ให้เห็นความจำเป็นศึกษาบริบทในประเทศไทยอย่าง เป็นระบบ งานวิจัยนี้จึงมุ่งวิเคราะห์โอกาสของการเดินทาง ร่วมกับสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ โดยพิจารณา ความผูกพันระหว่างเจ้าของและสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคม ความสามารถในการเดินทาง และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ กับสัตว์เลี้ยง เพื่อเป็นข้อมูลเชิงกลยุทธ์และนโยบายสำหรับ สายการบินและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการพัฒนาบริการที่ ตอบสนองความต้องการอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมและ ยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความเห็นของผู้โดยสารต่อการ เดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์

2. เพื่อศึกษาปัจจัยสนับสนุนที่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ใน การเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสาร เครื่องบินพาณิชย์

3. เพื่อเสนอแนวทางในการส่งเสริมการให้บริการของ สายการบินภายในประเทศที่เอื้อต่อผู้โดยสารที่จะเดินทางพร้อม สัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเป็นไปได้

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดตัวเสริมแรงคือ ความ ผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคม ความสามารถในการ เดินทาง และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง เพื่อเป็น ตัวช่วยในการตัดสินใจเลือกตอบคำถามเพื่อให้ได้รับสิ่งที่พอใจ ตามแนวความคิดของ สกินเนอร์ (Skinner, 1953) ที่ได้ ทำการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์แบบลงมือกระทำหรือ ทฤษฎี การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) โดย เขาเชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์ส่วนมากเป็นไปในลักษณะแสดง อากักรกระทำต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อจุดหมายบางอย่าง หรือเป็น พฤติกรรมที่ทำให้มีผลเกิดขึ้นเสมอไม่ว่ากระทำด้วยความตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจ ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว สกินเนอร์เรียกการกระทำนี้ว่า การวางเงื่อนไขแบบลงมือกระทำ โดยใช้ตัวเสริมแรงเป็น ตัวกำหนดพฤติกรรม ซึ่งผลของการกระทำคือได้รับสิ่งที่พอใจ ตัวเสริมแรง (Reinforcers) นิยามตามความคิดของสกินเนอร์ หมายถึงเหตุการณ์หรือสิ่งเร้าซึ่งเมื่อเกิดขึ้นกับการตอบสนองใน ช่วงเวลาที่พอเหมาะ จะทำให้มีแนวโน้มเพิ่มพลังตอบสนองมาก ขึ้น Oxford University Press (2024) ได้ให้ความหมายทั่วไป ของ "likelihood" ว่าเป็นความเป็นไปได้หรือโอกาสที่เหตุการณ์ จะเกิดขึ้น ส่วน Cambridge University Press (2025) ได้ให้ ความหมายไว้ว่า “the chance that something will happen”

แนวคิดเกี่ยวกับความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง

Rowan (2022) กล่าวถึงความผูกพันกับสัตว์เลี้ยงไว้ว่า หมายถึงความรักความผูกพันระหว่างเจ้าของกับสัตว์เลี้ยง ถ้า เจ้าของรู้สึกว่าการต้องการของตนได้รับการตอบสนอง จะทำ ให้อุบัติคลกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะพาสัตว์เลี้ยงไปเที่ยวในหลาย รูปแบบ เช่น การไปเยี่ยมเพื่อนและครอบครัว การเที่ยวเล่น การ เที่ยวแบบไปเช้าเย็นกลับ และการค้างคืน และมักจะพาสัตว์

เลี้ยงไปเยี่ยมเพื่อนและครอบครัว Tang et al. (2022) นักเดินทางที่ใส่ใจความสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงจะพาสัตว์เลี้ยงไปเที่ยว เพราะต้องการสร้างความผูกพันที่ดีขึ้น ส่วนเจ้าของที่มองว่าสัตว์เลี้ยงเป็นส่วนหนึ่งของการเดินทางจะพาสัตว์เลี้ยงไปเพราะรู้สึกสนุกและตื่นเต้น ขณะที่เจ้าของที่คิดถึงประโยชน์ของสัตว์เลี้ยงจะพาพวกมันไปเที่ยวเพื่อคืนความรักและความใส่ใจที่ได้รับ Hung et al. (2013) กล่าวว่า ความรักที่เจ้าของมีต่อสัตว์เลี้ยงสามารถเป็นโอกาสให้สถานที่ท่องเที่ยวและการจัดกิจกรรมต่างๆ สำหรับสัตว์เลี้ยง ใช้เป็นเครื่องมือในการโฆษณาที่ให้ประโยชน์ทั้งเจ้าของและสัตว์เลี้ยงจะได้รับ เพื่อกระตุ้นให้เจ้าของมีแรงจูงใจในการพาสัตว์เลี้ยงไปเที่ยวด้วย ในงานวิจัยของ Hussein et al. (2021) กล่าวว่า การมีสัตว์เลี้ยงสามารถช่วยลดความวิตกกังวล ส่งเสริมกิจกรรมทางกาย เพิ่มปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และสนับสนุนสุขภาพจิตในภาพรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้สูงอายุหรือผู้ที่มีความเครียด สัตว์เลี้ยงสามารถทำหน้าที่เป็นเพื่อนคลายเหงา กระตุ้นให้มีกิจกรรมในชีวิตประจำวัน และลดความรู้สึกโดดเดี่ยว รวมไปถึงงานวิจัยของ Carr and Cohen (2009) เรื่อง Holidaying with the Family Pet: No Dogs Allowed! ได้ศึกษาความต้องการของเจ้าของสุนัขในเมืองบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย ที่ต้องการพาสุนัขไปเที่ยวพักผ่อนและอุปสรรคที่พบในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว พบว่า 95.8% ของผู้ตอบแบบสอบถามต้องการพาสุนัขไปเที่ยวพักผ่อนด้วย เนื่องจากมองว่าสุนัขเป็นสมาชิกในครอบครัวและเป็นเพื่อนที่ดี มีเพียงส่วนน้อยที่สามารถทำได้จริง โดยเฉพาะเมื่อเดินทางออกนอกเขตควีนส์แลนด์ อุปสรรคหลักคือการขาดแคลนที่พักที่เป็นมิตรกับสัตว์เลี้ยง ซึ่งทำให้เจ้าของสุนัขต้องปรับเปลี่ยนแผนการท่องเที่ยวหรือหลีกเลี่ยงการเดินทาง

แนวคิดเกี่ยวข้องกับข้อตกลงทางสังคม

Crompton and McKay (1997) อธิบายข้อตกลงสังคมไว้ว่า หมายถึง ความต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มและสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งในบริบทของการเดินทางกับสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคมหมายถึงโอกาสของเจ้าของสัตว์เลี้ยงในการมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงและเจ้าของคนอื่นๆ เพราะสัตว์เลี้ยงมักทำหน้าที่เป็นตัวช่วยในการเข้าสังคม (Hung et al., 2013; Greenebaum, 2004) กล่าวว่า เจ้าของสัตว์เลี้ยงมักมีค่าใช้จ่ายสูงในการดูแลสัตว์เลี้ยง เช่น ค่าฝึกอบรมและค่าครุฝึก เพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของสัตว์เลี้ยง ซึ่งจะช่วยให้เจ้าของมี

ทักษะทางสังคมดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ Rowan (2022) ได้ศึกษาการใช้แอป BringFido เพื่อค้นหาข้อมูลการเดินทาง ผู้ใช้สามารถค้นหาข้อมูลและรีวิวเกี่ยวกับธุรกิจต่าง ๆ ผ่านแอปนี้ นับตั้งแต่การศึกษา Um and Crompton (1990) ที่ทำในปี 1990 ที่พูดถึงข้อตกลงทางสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาเทคโนโลยีมากมาย เช่น การที่อินเทอร์เน็ตกลายเป็นสิ่งที่ทุกคนใช้กันอย่างแพร่หลาย ขณะที่คำถามเกี่ยวกับข้อตกลงทางสังคมใช้ได้ดีในช่วงปี 90 อาจจะไม่เหมาะสมอีกต่อไปในอีก 30 ปีต่อมา

แนวคิดเกี่ยวข้องกับความสามารถในการเดินทาง

Chen et al. (2014) อธิบายว่า "ความสามารถในการเดินทาง" หมายถึง ความพร้อมของสัตว์เลี้ยงในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การท่องเที่ยว ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ข้อจำกัดเฉพาะตัวสัตว์ (เช่น สุขภาพ อายุ) ข้อจำกัดทางสังคม (เช่น ความกังวลของเจ้าของว่าระบกรบกวนผู้อื่น) และข้อจำกัดด้านโครงสร้าง (เช่น การขาดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับสัตว์เลี้ยง) งานวิจัยของ Jahn et al. (2023) ศึกษาความสามารถในการเดินทางของสุนัขทางอากาศ โดยสำรวจความเห็นของเจ้าของเกี่ยวกับผลกระทบด้านสวัสดิภาพทั้งกาย จิตใจ และอารมณ์ ผลพบว่าสุนัขส่วนใหญ่สามารถปรับตัวและฟื้นตัวได้ดี แต่อาจมีบางตัวที่เผชิญความเครียดหรือปัญหาสุขภาพรุนแรง รวมถึงบางกรณีนำไปสู่การเสียชีวิต ทั้งนี้ พบว่ามีเพียงประมาณหนึ่งในสี่ของเจ้าของที่ใช้ผลิตภัณฑ์ช่วยลดความเครียด เช่น ยาแก้แพ้ประสาท อาหารเสริม หรือฟีโรโมน งานวิจัยนี้ชี้ถึงความสำคัญของการเตรียมความพร้อมที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพของสุนัขระหว่างการเดินทางทางอากาศ

แนวคิดเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง (Human-pet interaction) หมายถึงการสื่อสารและกิจกรรมร่วมกันระหว่างเจ้าของกับสัตว์เลี้ยง ซึ่งส่งผลต่อสุขภาพจิตและร่างกายของทั้งสองฝ่าย โดยมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางอารมณ์และการสนับสนุนทางสังคม (Carr & Cohen, 2009; Hill et al., 2020) พบว่าความผูกพันกับสัตว์เลี้ยงส่งผลต่อการฟื้นตัวจากความเครียด อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ที่มากหรือน้อยเกินไปอาจลดทอนความยืดหยุ่นทางจิตใจ ในขณะที่ Wei et al. (2024) ชี้ว่าสัตว์เลี้ยงในฐานะ

เพื่อร่วมทางของนักท่องเที่ยวช่วยสร้างคุณค่าจากประสบการณ์ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งส่งเสริมคุณภาพชีวิตและความตั้งใจในการเดินทาง แม้ว่าการท่องเที่ยวมักจะถูกมองว่าแตกต่างจากชีวิตประจำวัน แต่ Egger and Yu (2022) เสนอว่าแนวคิดเรื่องปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงสามารถขยายมาถึงการท่องเที่ยว ซึ่งช่วยเพิ่มคุณค่าประสบการณ์ของผู้บริโภคได้

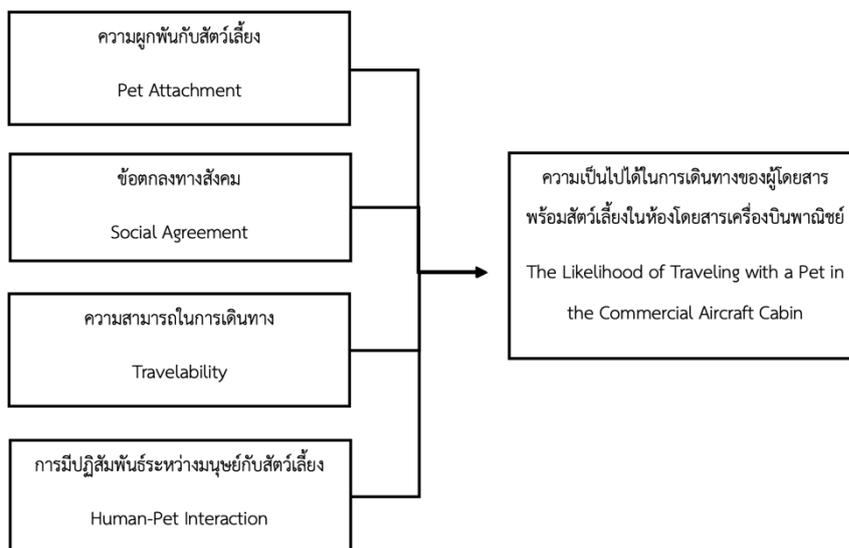
ข้อกำหนดของการนำสัตว์เลี้ยงขึ้นเครื่องบิน

การนำสัตว์เลี้ยงขึ้นเครื่องบินโดยสารภายในประเทศ สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย (2559) กำหนดให้เป็นไปตามระเบียบของสมาคมขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ International Air Transport Association หรือ IATA (2024) ซึ่งเป็นสมาคมการค้าสำหรับสายการบินทั่วโลก เกี่ยวข้องกับข้อบังคับการขนส่งสัตว์มีชีวิต Live Animals Regulations หรือ LAR ที่มีระเบียบครอบคลุมการขนส่งสัตว์ทุกประเภท และมี

ข้อมูลอย่างครบถ้วนเกี่ยวกับข้อกำหนดสำหรับสัตว์ที่ได้รับการคุ้มครองและใกล้สูญพันธุ์ รวมถึงสัตว์ทดลอง สัตว์เลี้ยงในฟาร์ม และสัตว์เลี้ยงในบ้าน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำองค์ความรู้มากำหนดกรอบความคิด เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ โดยศึกษาจากผู้โดยสารไทย ที่เดินทางหรือเคยเดินทางทั้งขาเข้าและขาออกภายในประเทศ ณ ท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง กรอบแนวคิดการศึกษาในครั้งนี้ แสดงดังภาพที่ 1 ดังนี้

รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

ปัจจัยความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง (Pet Attachment) ข้อตกลงทางสังคม (Social Agreement) ความสามารถในการเดินทาง (Travelability) และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง (Human-pet interaction) มีอิทธิพลทางบวกต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ (The Likelihood of Traveling with a Pet in the Commercial Aircraft Cabin)

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้โดยสารไทยที่เดินทางหรือเคยเดินทางทั้งขาเข้าและขาออกภายในประเทศของท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง จำนวน 423 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตามความสะดวก (Convenience Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจากการศึกษา

แนวคิดและทฤษฎีต่างๆของตัวแปรและสมมติฐานที่ค้นคว้าจากการทบทวนวรรณกรรม เอกสารงานวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ (Check List) ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ และรายได้ประจำต่อเดือน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง เป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ (Check List) เช่น จำนวนของสัตว์เลี้ยง ประเภทของสัตว์เลี้ยง บัญชี Social Media ที่มีผู้ติดตาม การเดินทางโดยเครื่องบิน และการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง โดยระบุจุดหมายปลายทางของการเดินทาง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามที่มีคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีของ Likert (1932) ประกอบด้วย ปัจจัยด้านความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ปัจจัยด้านข้อตกลงทางสังคม ปัจจัยด้านความสามารถในการเดินทาง พัฒนามาจาก Rowan (2022) ปัจจัยด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงพัฒนามาจาก Wei et al. (2024) และปัจจัยด้านความ

เป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในท้อง โดยสารเครื่องบินพาณิชย์ พัฒนามาจาก Rowan (2022)

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้แก่ ด้านความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคม ความสามารถในการเดินทาง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง และความเป็นไปได้ในการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงในท้องโดยสารเครื่องบิน นำมาทดสอบเครื่องมือโดยตรวจสอบความตรงของเนื้อหาและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ได้ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยการทดลองใช้ (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อให้แน่ใจว่ากลุ่มตัวอย่างเข้าใจคำถามอย่างถูกต้อง จากนั้นวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้เกณฑ์การยอมรับที่มากกว่า 0.70 (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2564) ผลการทดสอบพบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.931 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นในระดับสูง แสดงผลดังนี้

ตารางที่ 1 การตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของครอนบาค (Cronbach's Alpha)

ตัวแปร	Cronbach's Alpha	N of item
ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง (X_1)	0.890	7
ข้อตกลงทางสังคม (X_2)	0.879	5
ความสามารถในการเดินทาง (X_3)	0.712	5
การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง (X_4)	0.899	3
ความเป็นไปได้ในการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงในท้องโดยสารเครื่องบิน (Y)	0.851	6

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และได้รับความร่วมมือจากพนักงานประชาสัมพันธ์จัดจ้าง ของท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง เก็บข้อมูลตั้งแต่เวลา 04.00 ถึง 23.59 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดินทางของผู้โดยสารในประเทศ ทั้งขาเข้าและขาออก โดยขอความร่วมมือให้ผู้โดยสารสแกน QR Code เพื่อให้ข้อมูลสำคัญจากการตอบแบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) ผ่าน Google Form จากนั้นนำมาทำการคัดกรองเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ โดยทำการเก็บข้อมูล

ช่วงวันที่ 13 มกราคม 2568 ถึงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2568 จำนวน 54 วัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2563) ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคม ความสามารถในการเดินทาง การมี

ปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยง และ ความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามวิธีของ Likert (1932)

3. ทดสอบสมมติฐานใช้การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบถดถอย Multiple Regression Analysis ทั้งหมด 4 วิธี ประกอบไปด้วย การนำตัวแปรเข้าทั้งหมด Enter Regression วิธีเพิ่มตัวแปร Forward Selection วิธีลดตัวแปร Backward Elimination และวิธีเพิ่มตัวแปรอิสระแบบขั้นตอน Stepwise Selection

ผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ผู้โดยสารที่เดินทางหรือเคยเดินทางทั้งขาเข้าและขาออกภายในประเทศ ของท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง จำนวน 423 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 229 คน (ร้อยละ 54.14) อายุอยู่ระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 156 คน (ร้อยละ 36.88) มีสถานภาพโสด จำนวน 284 คน (ร้อยละ 67.14)

ประกอบอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 182 คน (ร้อยละ 43.03) มีรายได้ต่อเดือน 30,001-45,000 บาท จำนวน 182 คน (ร้อยละ 43.03)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง และประวัติการเดินทาง ตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2565 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มประชากรเลี้ยงสัตว์จำนวน 1 ตัวมากที่สุด 216 คน (ร้อยละ 51.06) และส่วนใหญ่เลี้ยงสุนัขจำนวน 1 ตัวมากที่สุด 95 คน (ร้อยละ 54.29) ประชากรกลุ่มตัวอย่างมีบัญชี Social Media สำหรับสัตว์เลี้ยง จำนวน 86 คน (ร้อยละ 20.33) ประวัติการเดินทางพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เดินทางโดยเครื่องบินไม่เกิน 5 ครั้ง จำนวน 246 คน (ร้อยละ 58.16) มีเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง ไม่เกิน 5 ครั้ง จำนวน 281 คน (ร้อยละ 66.43) มีจุดมุ่งหมายเพื่อเดินทางไปเยี่ยมเยียนเพื่อน หรือครอบครัว จำนวน 16 ครั้งขึ้นไป 337 คน (ร้อยละ 79.67) มีจุดมุ่งหมายในการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงเพื่อทริปวันเดียวจำนวน 16 ครั้งขึ้นไป 376 คน (ร้อยละ 88.89) มีการใช้ยานพาหนะของตนเองหรือสมาชิกในครอบครัวในการเดินทาง จำนวน 16 ครั้งขึ้นไป 316 คน (ร้อยละ 74.70) และใช้เครื่องบินในการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงไม่เกิน 5 ครั้ง จำนวน 377 คน (ร้อยละ 89.13)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามที่มีคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเห็นของตัวแปรอิสระ

ข้อมูลตัวแปรทุกด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับความเห็น
ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง			
1. การเลี้ยงสัตว์ช่วยให้ฉันมีสุขภาพจิตที่ดี	4.63	0.68	มากที่สุด
2. สัตว์เลี้ยงของฉันเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว	4.56	0.65	มากที่สุด
3. ฉันมักจะพาสัตว์เลี้ยงไปด้วยเสมอเมื่อไปเที่ยว	4.26	0.82	มากที่สุด
4. ฉันชอบสัตว์เลี้ยงของฉันเพราะมันซื่อสัตย์ต่อฉันเสมอ	4.49	0.62	มากที่สุด
5. ฉันรู้สึกสนิทสนมกับสัตว์เลี้ยงมากกว่าสนิทกับเพื่อน	4.50	0.68	มากที่สุด
6. ฉันรู้สึกสนิทสนมกับสัตว์เลี้ยงมากกว่าสมาชิกในครอบครัว	3.90	0.85	มาก
7. ฉันมักจะระบายความในใจให้กับสัตว์เลี้ยงฟังอยู่เสมอ	4.02	0.80	มาก
ภาพรวม	4.34	0.73	มากที่สุด
ข้อตกลงทางสังคม			
1. การเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงโดยเครื่องบิน กระทำได้เฉพาะที่สายการบินอนุญาตเท่านั้น	4.58	0.59	มากที่สุด
2. ระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันจะปฏิบัติตามกฎข้อบังคับนั้นๆ	4.54	0.77	มากที่สุด

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลตัวแปรทุกด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับความเห็น
3. ฉันจะไม่นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในพื้นที่หวงห้ามเด็ดขาด	4.53	0.74	มากที่สุด
4. สัตว์เลี้ยงของฉันที่เดินทางด้วยต้องไม่รบกวนบุคคลอื่น	4.52	0.71	มากที่สุด
5. ฉันมีแนวโน้มที่จะพบปะผู้คนมากมาย ที่มีความสนใจและไลฟ์สไตล์ที่เหมือนกัน เมื่อเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง	4.39	0.81	มากที่สุด
ภาพรวม	4.51	0.72	มากที่สุด
ความสามารถในการเดินทาง			
1. ฉันจะต้องใช้เงินมากขึ้นในการเดินทางกับสัตว์เลี้ยง	4.33	0.81	มากที่สุด
2. การเดินทางกับสัตว์เลี้ยงสามารถทำได้เฉพาะบางช่วงเวลาในแต่ละปีเท่านั้น	4.03	0.84	มาก
3. สภาพอากาศเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง	4.37	0.64	มากที่สุด
4. ปัญหาสุขภาพที่อาจเกิดขึ้นกับสัตว์เลี้ยงเป็นเรื่องที่น่ากังวลหากฉันไม่พาพวกมันไปด้วย	4.53	0.65	มากที่สุด
5. การเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง ความปลอดภัยของสัตว์เลี้ยงเป็นเรื่องต้องคำนึงถึงให้มาก	4.51	0.63	มากที่สุด
ภาพรวม	4.36	0.71	มากที่สุด
การมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยง			
1. ระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันไม่ลืมที่จะสัมผัส โอบกอด สัตว์เลี้ยงเสมอ	4.33	0.85	มากที่สุด
2. ระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันมักจะพูดคุย หยอกล้อ กับสัตว์เลี้ยงเสมอ	4.38	0.79	มากที่สุด
3. ระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันไม่ลืมที่จะให้อาหารและน้ำดื่มแก่สัตว์เลี้ยง	4.48	0.63	มากที่สุด
ภาพรวม	4.40	0.76	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พบว่า ปัจจัยที่สนับสนุน ความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ ในแต่ละด้าน ดังนี้ พบว่า ข้อตกลงทางสังคมมีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงที่สุด รองลงมาคือการมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยง ความสามารถในการเดินทาง และความผูกพันกับสัตว์เลี้ยงตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อตกลงทางสังคม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อตกลงทางสังคมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51, S.D. = 0.72$) โดยพบว่า การเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงโดยเครื่องบินกระทำได้เฉพาะที่สายการบินอนุญาตเท่านั้น มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.58, S.D. = 0.59$) รองลงมาคือ ระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันจะปฏิบัติตามกฎข้อบังคับนั้น ($\bar{x} = 4.54, S.D. = 0.77$) ฉันจะไม่นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในพื้นที่หวงห้ามเด็ดขาด ($\bar{x} = 4.53, S.D. = 0.74$) และสัตว์เลี้ยงของฉันที่เดินทางด้วยต้องไม่รบกวนบุคคลอื่น ($\bar{x} = 4.52, S.D. = 0.71$)

2. การมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยง กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงในภาพรวมอยู่ใน

ระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.40, S.D. = 0.76$) โดยพบว่า ระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันจะไม่ลืมให้อาหารและน้ำดื่มแก่สัตว์เลี้ยงมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.48, S.D. = 0.63$) รองลงมา ระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันมักจะพูดคุย หยอกล้อกับสัตว์เลี้ยงเสมอ ($\bar{x} = 4.38, S.D. = 0.79$) และระหว่างการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงฉันไม่ลืมที่จะสัมผัส โอบกอดสัตว์เลี้ยงเสมอ ($\bar{x} = 4.33, S.D. = 0.85$)

3. ความสามารถในการเดินทาง กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเดินทางในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.36, S.D. = 0.71$) โดยพบว่า ปัญหาสุขภาพที่อาจเกิดขึ้นกับสัตว์เลี้ยงเป็นเรื่องที่น่ากังวลหากฉันไม่พาพวกมันไปด้วยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.53, S.D. = 0.65$) รองลงมา การเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง ความปลอดภัยของสัตว์เลี้ยงเป็นเรื่องที่ต้องคำนึงถึงให้มาก ($\bar{x} = 4.51, S.D. = 0.63$) สภาพอากาศเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง ($\bar{x} = 4.37, S.D. = 0.64$) และฉันจะต้องใช้เงินมากขึ้นในการเดินทางกับสัตว์เลี้ยง ($\bar{x} = 4.33, S.D. = 0.81$)

4. ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความผูกพันกับสัตว์เลี้ยงในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.34$, S.D. = 0.73) โดยพบว่า การเลี้ยงสัตว์ช่วยให้มีสุขภาพจิตที่ดี มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.68)

รองลงมา สัตว์เลี้ยงเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.65) ฉันทู้สึกสนิทสนมกับสัตว์เลี้ยงมากกว่าสนิทกับเพื่อน ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.68) และฉันชอบสัตว์เลี้ยงเพราะมันซื่อสัตย์ต่อฉันเสมอ ($\bar{x} = 4.49$, S.D. = 0.68)

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเห็นของตัวแปรตาม

ข้อมูลตัวแปรทุกด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับความเห็น
ความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์			
1. คุณคิดว่าเป็นเรื่องที่ดีหากได้มีโอกาสนำสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางไปพร้อมกันในห้องโดยสาร	4.55	0.65	มากที่สุด
2. การเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงที่ทำให้สัตว์เลี้ยงปลอดภัยมากที่สุด คือ เครื่องบิน	4.24	0.84	มากที่สุด
3. การนำสัตว์เลี้ยงไว้ในกระเป๋าสำหรับสัตว์เลี้ยง ระหว่างเดินทางในห้องโดยสาร จะทำให้สัตว์เลี้ยงไม่รบกวนผู้โดยสารท่านอื่น	4.39	0.71	มากที่สุด
4. คุณมีแนวโน้มที่จะเดินทางพร้อมกับสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบิน เมื่อมีโอกาส	4.41	0.71	มากที่สุด
5. การเดินทางร่วมกับสัตว์เลี้ยง ในห้องโดยสารจะทำให้คุณคลายความวิตกกังวล	4.48	0.6	มากที่สุด
6. ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้โดยสารทราบล่วงหน้า เมื่อเที่ยวบินนั้นๆ มีสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางในห้องโดยสารด้วย	4.53	0.63	มากที่สุด
ภาพรวม	4.43	0.69	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยง ในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.69) โดยพบว่า เป็นเรื่องที่ดีหากมีโอกาสได้นำสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางไปพร้อมกันในห้องโดยสารเครื่องบิน มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.55$, S.D. = 0.65) รองลงมา ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้โดยสารทราบล่วงหน้าเมื่อเที่ยวบินนั้นๆ มีสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางในห้องโดยสารด้วย ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.63) การเดินทางร่วมกับสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารจะทำให้ท่านคลายความวิตกกังวล ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.60) คุณมีแนวโน้มที่จะเดินทางร่วมกับสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินเมื่อมีโอกาส ($\bar{x} = 4.41$, S.D. = 0.71) การนำสัตว์เลี้ยงใส่ไว้ในกระเป๋า

สำหรับสำหรับสัตว์เลี้ยงระหว่างเดินทางในห้องโดยสารจะทำให้สัตว์เลี้ยงรบกวนผู้โดยสารท่านอื่น ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = 0.71)และการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงที่ทำให้สัตว์เลี้ยงปลอดภัยมากที่สุดคือ เครื่องบิน ($\bar{x} = 4.24$, S.D. = 0.84)

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยทดสอบ สมมติฐานการวิจัย ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยการนำตัวแปรอิสระ เข้าสมการทั้ง 4 วิธี ได้แก่ วิธีนำตัวแปรเข้าทั้งหมด Enter Regression วิธีเพิ่มตัวแปร Forward Selection วิธีลดตัวแปร Backward Elimination และวิธีเพิ่มตัวแปรอิสระแบบขั้นตอน Stepwise Selection ผู้วิจัยได้เลือกใช้ รูปแบบที่ 3 ของ วิธีเพิ่มตัวแปรอิสระแบบขั้นตอน Stepwise Selection ตามที่แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง ปัจจัยด้านความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคม ความสามารถในการเดินทาง และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง มีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงใน ห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ ด้วยวิธี Stepwise Selection

Model	ตัวแปร	B	Std. Error	β	t	Sig.
1	ค่าคงที่	2.23	0.164		13.621	0.000*
	ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง	0.499	0.037	0.551	13.562	0.000*
R = 0.551 R ² = 0.304, Adjusted R ² = 0.302						
2	ค่าคงที่	1.273	0.206		6.193	0.000*
	ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง	0.412	0.037	0.456	11.176	0.000*
	ความสามารถในการเดินทาง	0.307	0.43	0.289	7.080	0.000*
R = 0.615 R ² = 0.378, Adjusted R ² = 0.375						
3	ค่าคงที่	1.327	0.202		6.556	0.000*
	ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง	0.333	0.41	0.369	8.109	0.000*
	ความสามารถในการเดินทาง	0.215	0.48	0.202	4.452	0.000*
	การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง	0.158	0.39	0.208	4.046	0.000*
R = 0.634 R ² = 0.402, Adjusted R ² = 0.397						
4	ค่าคงที่	1.215	0.208		5.849	0.000*
	ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง	0.283	0.047	0.313	6.042	0.000*
	ความสามารถในการเดินทาง	0.197	0.049	0.185	4.043	0.000*
	การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง	0.155	0.039	0.204	3.984	0.000*
	ข้อตกลงทางสังคม	0.095	0.043	0.106	2.218	0.027*
R = 0.639 R ² = 0.409, Adjusted R ² = 0.403						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยด้านความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ข้อตกลงทางสังคม ความสามารถในการเดินทางและการมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยง มีอิทธิพลทางบวกต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ อยู่ในระดับ ปานกลาง ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ในรูปแบบที่ 3 พบว่า ให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ 0.634 ตัวแปรอิสระทั้งหมดจะสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรความเป็นไปได้เท่ากับร้อยละ 40.2 (R² = 0.402) และอธิบาย ค่าความแปรปรวนที่แท้จริงเท่ากับร้อยละ 39.7 (Adjusted R² = 0.397) สามารถพยากรณ์หรือมีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์

โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดูจากค่า Beta คือ ปัจจัยด้านความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ($\beta = 0.369$) ความสามารถในการเดินทาง ($\beta = 0.185$) การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง ($\beta = 0.208$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

2. การวิเคราะห์ข้อมูลถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ใน รูปแบบที่ 4 พบว่า ให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ 0.634 ตัวแปรอิสระทั้งหมดจะสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรความเป็นไปได้เท่ากับร้อยละ 40.9 (R² = 0.409) และอธิบาย ค่าความแปรปรวนที่แท้จริงเท่ากับร้อยละ 40.3 (Adjusted R² = 0.403) สามารถพยากรณ์หรือมีอิทธิพลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดูจากค่า Beta คือ ปัจจัยด้าน

ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง ($\beta = 0.313$) ความสามารถในการเดินทาง ($\beta = 0.202$) และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง ($\beta = 0.204$) และข้อตกลงทางสังคม ($\beta = 0.106$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. สามารถหาขนาดอิทธิพลของตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่มีต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินในรูปแบบที่ 3 เป็นรูปแบบที่มีความกระชับ (Parsimony) มากที่สุด และรูปแบบที่ 4 เป็นรูปแบบที่น่าตัวแปรอิสระเข้าทุกตัวแปรซึ่ง สามารถเลือกวิเคราะห์ได้ทั้งสองรูปแบบ เพราะผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวแปรกับตัวแปรตาม ทุกคู่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$)

การอภิปรายผล

ผลการศึกษาที่สะท้อนให้เห็นว่าแนวโน้มการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ได้รับความสนใจเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มคนรุ่นใหม่ เพศหญิง โสด และมีรายได้ปานกลางถึงสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการมองสัตว์เลี้ยงในฐานะสมาชิกครอบครัวหรือเพื่อนทางจิตใจ มากกว่าจะเป็นเพียงทรัพย์สินหรือภาระหน้าที่ (Greenebaum, 2004) รวมไปถึงการสนับสนุนจากภาครัฐ เช่น โครงการ “Amazing Happy Paws Thailand” โดย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2567) สะท้อนให้เห็นถึงความตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสัตว์เลี้ยง (Pet-friendly Tourism)

การเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงยังสะท้อนถึงแนวโน้มการสร้างสังคมที่หลากหลายและครอบคลุม โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีข้อจำกัดทางอารมณ์หรือความต้องการพิเศษ สัตว์เลี้ยงทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทางอารมณ์ที่มีประสิทธิภาพในหลายสถานการณ์ มากกว่าการปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน การเปิดพื้นที่ให้สัตว์เลี้ยงสามารถเข้าถึงระบบขนส่งสาธารณะ จึงไม่เป็นเพียงการตอบสนองต่อสิทธิของเจ้าของสัตว์เลี้ยง แต่ยังส่งผลในเชิงเศรษฐกิจ โดยก่อให้เกิดตลาดเฉพาะทางของผู้บริโภคที่มีพฤติกรรมค่าใช้จ่ายสูงในบริการที่เกี่ยวข้องกับสัตว์เลี้ยง เช่น สายการบิน โรงแรม ร้านอาหาร และบริการขนส่ง (Ellson, 2008) ดังเห็นได้จากการที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประสบความสำเร็จอย่างมาก จากโครงการ Amazing Happy Paws Thailand ในปี 2567 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2567)

และสานต่อโครงการ “Petventures สี่ขาพาตะลุยเมื่อนำเที่ยว” ในปี 2568 ที่เป็นการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวกลุ่มศักยภาพ โดยเฉพาะ Pet Parent ที่ต้องการออกเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ส่วนใหญ่มีรายได้ 30,001–45,000 บาทต่อเดือน และแสดงความพร้อมในการใช้จ่ายเพื่อการเดินทางของสัตว์เลี้ยง สะท้อนถึงอิทธิพลของ “คุณค่าทางอารมณ์” ที่มีต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการ และความต้องการของตลาดที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะในระบบขนส่งสาธารณะที่ยังมีข้อจำกัดด้านกฎระเบียบ พื้นที่รองรับ และการยอมรับจากสังคม อย่างไรก็ตาม การอนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงขึ้นห้องโดยสารยังคงเป็นประเด็นท้าทายในเชิงสังคม เนื่องจากต้องคำนึงถึงสิทธิของผู้โดยสารอื่น ความปลอดภัย ความสะอาด และความพร้อมของสายการบิน จึงจำเป็นต้องมีการสื่อสารสาธารณะและพัฒนา นโยบายที่สมดุลระหว่างสิทธิของเจ้าของสัตว์เลี้ยงกับสิทธิของผู้โดยสารทั่วไป ทั้งนี้ หากสามารถพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและนโยบายที่ตอบสนองต่อความต้องการของกลุ่มผู้โดยสารที่เดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงได้อย่างเหมาะสม จะก่อให้เกิดผลเชิงบวกทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม

จากการวิเคราะห์เชิงปัจจัย พบว่า ความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงมีความเชื่อมโยงกับ 4 ปัจจัยหลัก ดังนี้

1. ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความผูกพันในระดับสูง มองว่าสัตว์เลี้ยงเป็นเพื่อนร่วมชีวิต จึงมีแรงจูงใจที่จะพาร่วมเดินทางเพื่อแบ่งปันประสบการณ์ ไม่ใช่เพียงตอบสนองความจำเป็น สะท้อนถึงพฤติกรรมผู้บริโภคที่ขับเคลื่อนด้วยคุณค่าทางอารมณ์

2. ข้อตกลงทางสังคม แม้การเดินทางกับสัตว์เลี้ยงจะเพิ่มขึ้น แต่ยังมีข้อจำกัดจากกฎระเบียบ ทักษะจิตของผู้โดยสาร และการยอมรับบทบาทของสัตว์เลี้ยงในพื้นที่สาธารณะ จึงเป็นการต่อรองระหว่างสิทธิของเจ้าของสัตว์เลี้ยงกับสิทธิของผู้โดยสารทั่วไป การสร้างนโยบายที่สมดุลและการสื่อสารที่สร้างความเข้าใจร่วมกันจึงมีความสำคัญ

3. ความสามารถในการเดินทาง ผู้โดยสารส่วนใหญ่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ สามารถแบกรับค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมได้ เช่น ค่าตัวหรือค่าบริการสุขภาพ อย่างไรก็ตาม อุปสรรคสำคัญอยู่ที่โครงสร้างบริการ เช่น ระบบจองตั๋วที่ไม่รองรับ หรือข้อมูล

บริการที่ไม่ชัดเจน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริการที่เป็นมิตรกับสัตว์เลี้ยงจึงมีบทบาทสำคัญ

4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลี้ยง การเดินทางร่วมกันมีลักษณะเป็น “ประสบการณ์ทางอารมณ์ร่วม” ที่ส่งเสริมคุณภาพชีวิต โดยเฉพาะในกลุ่มโสด หรือผู้สูงอายุ สัตว์เลี้ยงจึงมีบทบาทในการเติมเต็มทางจิตใจ และการเดินทางทำหน้าที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์นี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการศึกษาคำนี้ไปใช้ประโยชน์

1. จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับสูงเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงภายในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ ผู้วิจัยจึงขอเสนอให้เปิดโอกาสให้กลุ่มผู้รักสัตว์เลี้ยงสามารถนำสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางภายในห้องโดยสารเครื่องบินได้ ซึ่งนอกจากจะช่วยอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางแล้ว ยังเป็นการเปิดโอกาสทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยวที่รองรับการนำสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางภายในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์อีกด้วย ทั้งนี้ การดำเนินการดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามกฎ ระเบียบ และข้อบังคับของสายการบิน สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย กรมท่าอากาศยาน บริษัท บางกอกแอร์เวย์ส จำกัด (มหาชน) และบริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน)

2. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการศึกษาคำนี้ ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของสัตว์เลี้ยงประเภทสุนัขและแมว ในขณะที่ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ สายการบินหลายแห่งที่ให้บริการเที่ยวบินระหว่างประเทศ เปิดโอกาสให้ผู้โดยสารสามารถนำสัตว์เลี้ยงเดินทางภายในห้องโดยสารเครื่องบินได้ ภายใต้ข้อกำหนดของสายการบินและการปฏิบัติตาม Live Animals Regulations ซึ่งกำหนดโดย IATA ส่งผลให้กลุ่มผู้รักสัตว์เลี้ยง โดยเฉพาะสุนัขและแมว มีโอกาสเดินทางร่วมกับสัตว์เลี้ยงของตนอย่างปลอดภัยและเหมาะสม ดังนั้น เมื่อท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิเปิดให้บริการเดินทางระหว่างประเทศโดยอนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารได้ ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรให้ท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง ซึ่งเน้นเที่ยวบินภายในประเทศ เปิดโอกาสให้ผู้โดยสารที่เป็นเจ้าของสุนัขและแมวสามารถนำสัตว์เลี้ยงเดินทางในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ได้ โดยต้องอยู่ภายใต้

ข้อกำหนดของสายการบิน สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย และหน่วยงานกำกับดูแลท่าอากาศยานปลายทาง ได้แก่ กรมท่าอากาศยาน บริษัท บางกอกแอร์เวย์ส จำกัด (มหาชน) และบริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ทั้งนี้ ควรมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลอย่างชัดเจนแก่ผู้โดยสารล่วงหน้าเกี่ยวกับเที่ยวบินที่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงภายในห้องโดยสารเพื่อเป็นทางเลือกในการเดินทางและอำนวยความสะดวกแก่ผู้โดยสารกลุ่มต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

3. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงภายในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติเชิงบวกต่อแนวคิดดังกล่าว โดยเห็นว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมหากสามารถนำสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางภายในห้องโดยสารได้ อีกทั้งยังมีความเห็นร่วมกันว่า การเดินทางโดยเครื่องบินเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับสัตว์เลี้ยง โดยผลการประเมินอยู่ในระดับความคิดเห็นสูงสุด จากข้อค้นพบดังกล่าว ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางในการเผยแพร่ผลการวิจัยต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ประกอบการพิจารณานโยบายหรือแนวทางปฏิบัติดังนี้

3.1 เสนอให้กรมท่าอากาศยาน และบริษัท บางกอกแอร์เวย์ส จำกัด (มหาชน) ซึ่งมีบทบาทในการกำกับดูแลท่าอากาศยานในประเทศไทย พิจารณาให้มีบริการที่อนุญาตให้ผู้โดยสารสามารถนำสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทางภายในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ได้อย่างเหมาะสมและปลอดภัย

3.2 เสนอให้สายการบินภายในประเทศใช้ผลการวิจัยนี้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจเพื่อพิจารณาเปิดให้บริการการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยงภายในห้องโดยสาร ซึ่งจะสามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้โดยสารที่รักสัตว์เลี้ยง และส่งเสริมคุณภาพการให้บริการในอุตสาหกรรมการบินภายในประเทศ

ข้อจำกัดของการศึกษาในครั้งนี้

จากการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในห้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ ครั้งนี้ ผู้วิจัยพบข้อจำกัดของการศึกษา ดังนี้

1. ข้อจำกัดเรื่องเวลา ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลน้อยเกินไป ส่งผลให้ผู้วิจัยไม่สามารถรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเพียงพอและหลากหลาย ส่งผลต่อความ

ครอบคลุม ความลึกของข้อมูล และความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย ซึ่งอาจจำกัดการสรุปหรือการนำผลไปประยุกต์ใช้ในบริบทที่กว้างขึ้น

2. ข้อจำกัดเรื่องสถานที่ ผู้วิจัยกำหนดสถานที่ไว้เพียงท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง ดังนั้นควรมีการเก็บข้อมูลจากท่าอากาศยานอื่นๆ ที่อยู่ใกล้กับของ บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ด้วย

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเรื่อง ความเป็นไปได้ในการเดินทางของผู้โดยสารพร้อมสัตว์เลี้ยงในท้องโดยสารเครื่องบินพาณิชย์เพิ่มเติมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อกำหนดของสำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย สายการบินภายในประเทศ และหน่วยงานที่กำกับดูแลท่าอากาศยานอื่นๆในประเทศไทย เช่น กรมท่าอากาศยาน และบริษัท บางกอกแอร์เวย์ส จำกัด (มหาชน)

2. ควรทำการศึกษาเรื่องธุรกิจการบินที่เอื้อประโยชน์ต่อการเดินทางและการท่องเที่ยวสำหรับสัตว์เลี้ยง

เอกสารอ้างอิง

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2564). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร: สามลดา.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2567). About us. In Amazing Happy Paws Thailand. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568, จาก

<https://petfriendly.tourismthailand.org/about-us/>

ชานินทร์ ศิลป์จารุ. (2563). *การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS* (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: เอส.อาร์.พรินติ้งแมสโปรดักส์.

สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย. (2559). *การนำสัตว์เลี้ยงร่วมเดินทาง*. สืบค้นเมื่อ 5 มีนาคม 2568, จาก

<https://www.caat.or.th/th/archives/20147>

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). *รายงานภาวะสังคมไทยไตรมาสที่ 1 ปี 2565*. กรุงเทพฯ: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

SCB Economic Intelligence Center. (2024). *In focus: Pet tourism – เทรนด์ท่องเที่ยวพร้อมเพื่อนสี่ขา*. สืบค้นเมื่อ 3 เมษายน

2568, จาก <https://www.scbeic.com/th/detail/file/product/9635/h1dxrnvsww/In-focus-Pet-tourism-20241101.pdf>

Cambridge University Press. (2025). *Likelihood*. In *Cambridge Dictionary*. Retrieved April 1, 2025, from

<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/likelihood>

Carr, N., & Cohen, S. (2009). Holidaying with the family pet: No dogs allowed! *Tourism and Hospitality Research*, 9(4), 290–304.

Chen, A. H., Peng, N., & Hung, K. P. (2014). Developing a pet owners' tourism constraints scale: The constraints to take dogs to tourism activities. *International Journal of Tourism Research*, 16(4), 315–324.

<https://doi.org/10.1002/jtr.1959>

Crompton, J. L., & McKay, S. L. (1997). Motives of visitors attending festival events. *Annals of Tourism Research*, 24(2), 425–439.

Egger, R., & Yu, J. (2022). Data science and interdisciplinarity. In R. Egger (Ed.), *Applied data science in tourism*. Cham: Springer.

Forbes, S. L., Trafford, S., & Surie, M. (2018). Pet humanisation: What is it and does it influence purchasing

behaviour? *Journal of Dairy & Veterinary Sciences*, 5(2), 1–5. <https://doi.org/10.19080/JDVS.2018.05.555659>

- Glavočić, I. (2019). *Dubrovnik as a pet friendly tourist destination* (Undergraduate thesis). Croatia: The Rochester Institute of Technology Croatia. <https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:229:390076>
- Gmeiner, M. W., & Gschwandtner, A. (2025). The value of pets: The quantifiable impact of pets on life satisfaction. *Social Indicators Research*. <https://doi.org/10.1007/s11205-025-03574-1>
- Gong, X., Qi, H., Xie, J., & Qi, N. (2020). From livestock to families: Taking pets to tourism activities in China. *Journal of Tourism and Cultural Change*, 18(6), 728–742. <https://doi.org/10.1080/14766825.2020.1797061>
- Greenebaum, J. (2004). It's a dog's life: Elevating status from pet to "fur baby" at yappy hour. *Society and Animals*, 12(2), 117–135.
- Hill, L., Winefield, H., & Bennett, P. (2020). Are stronger bonds better? Examining the relationship between the human–animal bond and human social support, and its impact on resilience. *Australian Psychologist*, 55(6), 729–738.
- Hui Gan, G. Z., Hill, A.-M., Yeung, P., Keesing, S., & Netto, J. A. (2019). Pet ownership and its influence on mental health in older adults. *Aging & Mental Health*, 24(10), 1605–1612. <https://doi.org/10.1080/13607863.2019.1633620>
- Hung, K., Chen, A., & Peng, N. (2012). The constraints for taking pets to leisure activities. *Annals of Tourism Research*, 39(1), 487–495.
- Hung, K., Chen, A., & Peng, N. (2013). Taking dogs to tourism activities: Incorporating attachment into a pet-related constraint-negotiation model. *Journal of Hospitality and Tourism Research*, 40(3), 364–395.
- Hussein, S. M., Soliman, W. S., & Khalifa, A. A. (2021). Benefits of pets' ownership, a review based on health perspectives. *Journal of Internal Medicine and Emergency Research*, 2(1), 1–9.
- IATA. (2024). *Traveling with Pets*. International Air Transport Association. Retrieved March 11, 2025, from <https://www.iata.org/en/youandiata/travelers/traveling-with-pets/>
- Jahn, K., Ley, J., DePorter, T., & Seksel, K. (2023). How well do dogs cope with air travel? An owner-reported survey study. *Animals*, 13(19), 3093. <https://doi.org/10.3390/ani13193093>
- Kirilova, K., Lee, S., & Lehto, X. (2015). Willingness to travel with pets: A U.S. consumer perspective. *Journal of Quality Assurance in Hospitality and Tourism*, 16(1), 24–44. <https://doi.org/10.1002/jtr.1959>
- Kurdek, L. A. (2008). Pet dogs as attachment figures. *Journal of Social and Personal Relationships*, 25(2), 247–266. <https://doi.org/10.1177/0265407507087958>
- Likert, R. (1932). *A technique for the measurement of attitudes* (Doctoral dissertation). New York: Columbia University.
- Oxford University Press. (2024). *Oxford English Dictionary*. Retrieved April 1, 2025, from <https://www.oed.com/>
- Rowan, A. (2022). *Covid-19 and canine travelers: Determining likelihood to travel with dogs* (Master's thesis). South Carolina: Clemson University. https://tigerprints.clemson.edu/all_theses/3811/
- Saunders, M., Lewis, P., & Thornhill, A. (2019). *Research methods for business students*. 8th ed. Harlow: Pearson Education.
- Skinner, B. F. (1953). *Science and human behavior*. New York: Macmillan.

- Tang, J., Ying, T., & Ye, S. (2022). Chinese pet owners traveling with pets: Motivation-based segmentation. *Journal of Hospitality and Tourism Management*, 50, 31–43. <https://doi.org/10.1016/j.jhtm.2021.12.006>
- Um, S., & Crompton, J. L. (1990). Attitude determinants in tourism destination choice. *Annals of Tourism Research*, 17(3), 432–448.
- Veevers, J. E. (1985). The social meaning of pets: Alternative roles for companion animals. *Marriage & Family Review*, 8(3–4), 11–30. https://doi.org/10.1300/J002v08n03_03
- Wei, Z., Leung, X. Y., & Xu, H. (2024). Examine pet travel experiences from human–pet interaction: The moderating role of pet attachment. *Tourism Review*, 79(4), 812–824. <https://doi.org/10.1108/TR-01-2023-0002>